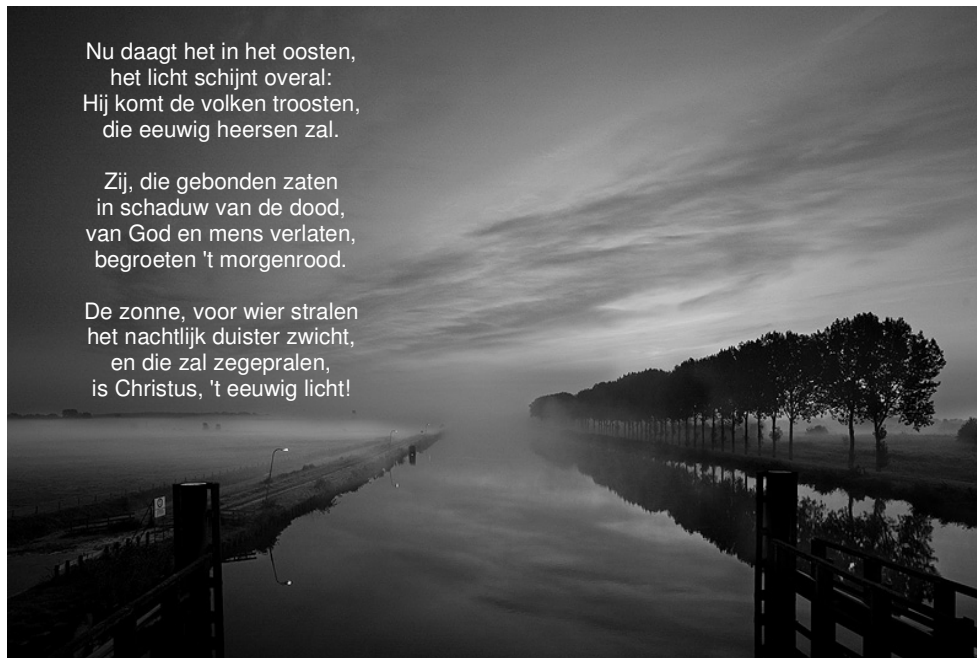

1. Leven in duisternis, in de schaduw van de dood...

Deze week zag ik hem op Discovery Channel: de drugskoerier die zijn verhaal vertelde. Steeds meer smokkelde hij de grenzen over. Tot die dag, die hij nooit zou vergeten. Hij vertelde: 'Mijn leven bestaat uit twee delen: het eerste deel vóór die dag, het tweede deel ná die dag.' Hij werd gefouilleerd door de Turkse politie en betrapt. Kilo's cocaïne werden ontdekt onder zijn kleren. Hij belandde in een donkere cel. Koud en kil, met een bed zonder dekens. Verderop hoorde hij gevangenen kreunen en gillen. Tot hij ook zelf werd meegenomen voor een

studie, je huwelijk, je computer die niet werkt, conflicten die je in hun greep hebben, onbegrip van mensen. 'Wie begrijpt mij nou?' Met wie kun je echt een goed gesprek voeren, van hart tot hart. Wat kun je je eenzaam voelen, als mens. En dan: de drukte, die je soms naar de keel vliegt. Het gevoel dat je vastzit in een spinneweb: je bent in een positie gekomen, waar je helemaal niet in wilde komen, en toch is het gebeurd! En ondertussen draait de tijd maar door, er is bijna weer een jaar voorbij, je wordt ouder en ouder, en je kansen nemen af. Schuld uit het verleden ligt als een baksteen op je hart, maar je weet niet hoe je ermee moet omgaan.

Nu daagt het in het oosten,
het licht schijnt overal:
Hij komt de volken troosten,
die eeuwig heersen zal.

Zij, die gebonden zaten
in schaduw van de dood,
van God en mens verlaten,
begroeten 't morgenrood.

De zonne, voor wier stralen
het nachtelijk duister zwicht,
en die zal zegepralen,
is Christus, 't eeuwig licht!

Leven in de schaduw van de dood. Want zo is het ook nog een keer! Waar leidt dit leven nu eigenlijk toe? Waar doe je het allemaal voor? Op een dag ben je dood. En als je het héél erg goed gedaan hebt en je bent beroemd geworden, dan kom je op het Journaal. Dan laten ze een filmpje zien over je leven, 1 minuut 25, en als jij dan goed zichtbaar bent voor de kijker, dan opeens, dan verstart het beeld. Er verschijnt een balkje onder je gezicht, met je naam, je geboortjaar en je sterfjaar. Dat is alles! Waar doe je het voor? Die vraag, die reist met je mee, dat is de onruststoker in je ziel. Waar doe je het voor? Wat heeft dit leven voor zin. Je

verhoort, en met een honkbalknuppel zijn blote voetzolen werden bewerkt.

Hij vertelde: 'Het knaagde en schreeuwde in mijn hoofd: Eigen schuld! Eigen schuld! Hoe kon ik zó dom wezen?!'

probeert die onruststoker het zwijgen op te leggen, door carrière te maken, door veel geld te verdienen, door mooie auto's of exclusieve reizen, maar hij grijnst je aan, en pijnigt je ziel: 'Waar doe je het voor?'

Mensen in donkere cellen, opgesloten in duisternis, onzeker over hun toekomst, onzeker of ze hier ooit nog uit komen. Dat is het beeld, dat Zacharias tekent in zijn lied. In vers 79, we hebben het gelezen, daar zingt hij over mensen 'die leven in duisternis, en verkeren in de schaduw van de dood'.

Waarom roept Zacharias dat sombere beeld op? Wie zijn die mensen in duisternis? En waarom leven ze in de schaduw van de dood?

Weet u, in deze schets, deze schets in twee regels, maar zó beknellend, zó veelzeggend, in deze schets gaat het niet over criminelen. Het gaat niet over moordenaars of inbrekers of fraudeurs of drugskoeriers. Althans, het gaat niet alléén over hen. Het gaat hier in feite om gewone mensen, om mensen zoals wij, u en ik, jij en ik. Mensen in duisternis. Waarom? Wanneer is er duisternis? Het is duister, als er geen licht is! Als hét Licht, als God Zelf Zich heeft teruggetrokken, dan blijft over: de duisternis. En als mensen ervoor kiezen om bij dat Licht, om bij God weg te lopen, zoals zilvervisjes en pissebedden vluchten voor het licht, als je een smerig, vochtig tapijt oplicht, als mensen ervoor kiezen om op die manier weg te vluchten voor God, dan rest niets anders dan de duisternis.

Laten we eerlijk zijn, het leven is toch niet makkelijk?! Wat is er vaak een tegenslag! Op allerlei terreinen! Je werk, je

Als het leven niets anders is dan een voorbereiding van je uitvaart, dan leef je in duisternis. Geen wonder dat mensen zich dan gaan richten op pleziertjes hier en nu, en de luiken dicht gaan voor de nood van mensen ver weg of dichtbij.

2. Over zulke mensen gaat een stralend licht op!

Mensen 'die leven in duisternis, en verkeren in de schaduw van de dood'. Maar wat zegt Zacharias over die mensen? Hij zegt: 'Dankzij de liefdevolle barmhartigheid van onze God zal het stralende licht uit de hemel over ons opgaan en verschijnen aan allen die leven in duisternis en verkeren in de schaduw van de dood...'

Er is licht! Licht in dit sombere bestaan! En niet zomaar licht, geen flakkerend kaarsvlammetje, al walmend, nee: stralend licht!!! Dat stralende licht gaat op 'over ons', zegt Zacharias! 'Over óns!' Dus niet ver weg, nee, dit gaat over ons! Over mensen zoals u en ik!

'Het stralende licht uit de hemel zal over ons opgaan!' Is dat eigenlijk niet een ongelooflijk wonder? Want er staat dus niet: 'Je mag je licht aandoen' of 'Je krijgt een kaars om die aan te steken', nee: 'het stralende licht uit de hemel gaat over ons op'! Zoals de zon over ons opgaat. Doen wij daar wat aan? Nee! Helemaal niks! Het gebeurt! De zon gaat op! Gods stralende licht gaat over ons op, zonder dat wij daar iets aan hebben gedaan! Waarom dan wel?

'Dankzij de liefdevolle barmhartigheid van onze God'. Dat is het geheim! Dát alleen! Gods liefde! Je krijgt het aangereikt, zonder dat je daar iets voor hebt gedaan!

Vandaag kregen we brood en wijn aangereikt. Jezus zegt: 'Ik ben opgegaan als de zon, de hemelse zon, Ik ben naar deze zondere wereld gekomen. Ik heb Mijzelf gegeven aan het kruis. Allemaal zonder jou, buiten jou om, maar wel vóór jou! En nu reik ik je leven aan, eeuwig leven! Moet je daar wat voor doen? Nee! Nee, en nog eens nee! Je mag er zelfs niets voor doen!'

Komt u later in de hemel? Kom jij later in de hemel? Stel je die vraag, heel bewust! Als ik die vraag stel, dan krijg ik zó vaak datzelfde antwoord: 'Ja, ik hoop het! Als ik maar goed genoeg ben! Als ik maar goed genoeg heb geleefd!' Gemeente, daar gaat het absoluut niet om! Zo'n antwoord, dat is je reinste hoogmoed! Want dan denk je dus blijkbaar dat je het zelf kunt verdienen, die hemelse heerlijkheid! Kunt u er iets aan bijdragen dat de zon opkomt?! Nee toch zeker? De zon gáát op! En het enige wat je mag doen, is met open armen de stralen van de zon opvangen. Zonder Jezus Christus zijn wij mensen in een dodencel. Kandidaten voor de dood, levend in duisternis, in een kerker, diep onder de grond. Dát is ons lot, zonder Jezus Christus. Maar God zij geloofd en geprezen! Vers 78: 'Dankzij de liefdevolle barmhartigheid van onze God zal het stralende licht uit de hemel over ons opgaan en verschijnen aan allen die leven in duisternis en verkeren in de schaduw van de dood...'

Wonderlijk, wonderlijk... Zijn licht dat ons leven bestraalt. Eeuwig leven, dat we ontvangen: zomaar! Uit genade alleen! God zegt: 'Vrees niet, geloof alleen!' Geloof! Strek je handen uit naar je Verlosser! Buig je voor Hem, belijd je zonden, en je ontvangt eeuwig leven! Je mag zéker naar Zijn hemelse heerlijkheid! Zeker! 100 %!

De stralende zon van Gods liefde is opgegaan, in de stal van Bethlehem. Ja, Israël mocht al wel God kennen, maar het was als het ware indirect. Israël kende God, zonder God gezien te hebben. Indirect licht. Ik las een schitterende zin in de bijbelverklaring van Matthew Henry. 'Het Evangelie' schrijft Matthew Henry, 'het Evangelie brengt licht met zich, laat ons niet omzwerven in de duisternis van heidense onwetendheid of in het maanlicht van Oudtestamentische typen en beelden, maar de dag is aangebroken.'

Jezus is gekomen, Gods Zoon, Gods Zon! Wij mogen leven in het volle licht, en daarvan zingen! Daarvan juichen en jubelen, dit is een dankdienst! Dankzegging voor het Heilig Avondmaal, dankzegging voor de Heer van het Heilig Avondmaal, dankzegging voor het leven dat Hij gegeven heeft met Zijn kostbaar vlees, en met Zijn hartebloed.

3. Het gevolg is, dat wij ons voeten zetten op de weg van de vrede

Zacharias, hij gaat ons voor in de jubelzang. En hij laat ons nog één regel meezingen. 'Dankzij de liefdevolle barmhartigheid van onze God zal het stralende licht uit de hemel over ons opgaan en verschijnen aan allen die leven in duisternis en verkeren in de schaduw van de dood, *zodat we onze voeten kunnen zetten op de weg van de vrede.*'

Als het licht van de Zon van God over je leven valt, dan wordt alles anders! Alles! Dan richt Hij je voeten op de weg van de vrede. Wat is dat? De weg van de vrede? Nou, dat moet u niet moeilijker maken dan het is. Voor de Kerst gaan je voeten op de weg van de vrede, om goed te maken wat allang goedge maakt had moeten worden. De weg van de vrede, dat is ook de weg van de liefde, van de dienstbaarheid, van de zorg voor mensen. dat is de weg van de ansichtkaart, die naar een zieke toegaat, of naar een vervolgd christen. De weg van de vrede, die leidt naar het ziekenhuis, waar mensen uitkijken naar bezoek. De weg van de vrede, dat is ook de weg naar God, de weg naar de kerk, de weg van de gebogen knieën. In het licht van God word je een ander mens.

Jean Pierre Chambon zat in een kerker, in de 16e eeuw, in Frankrijk. Niet vanwege geloofsvervolging, niet vanwege verheven idealen, nee, Jean Pierre was een ordinaire dief en moordenaar. Hij zat daar in de duisternis, gebonden aan handen en voeten, geteisterd door het ongedierte. Ook toen al gingen er méér gevangenen op één cel. Op een dag werd Pierre Bergier naar binnen geduwd, geboren in Genève. Bergier had God leren kennen, in Jezus Christus. Vanwege zijn geloof, vanwege zijn protestantse overtuiging, belandde Bergier in de gevangenis. Chambon moest daar niets van hebben, van al dat geloofsgedoe. Maar Bergier bleef vriendelijk, hij bad voor zijn celgenoot. En als vrienden uit de stad hem eten kwamen brengen, dan deelde hij dat met Jean Pierre Chambon. En de föhnwind van de Heilige Geest liet het ijskoude hart van Chambon langzaam maar zeker smelten. Op een dag ging hij door de knieën, en hij bad: 'Heer Jezus! Lieve Heiland! Wees mij genadig. Ik ben Uw liefde onwaardig en verdien veroordeeld te worden, maar U was de moordenaar aan het kruis genadig, wees het ook mij - zelfs ook mij.' Daarbinnen in die cel bleef het donker, net zo donker als daarvoor, maar in het hart van Jean Pierre Chambon brak het licht door. Onweerstaanbaar! De Zon van Gods genade was opgegaan over zijn leven.

Jean Pierre Chambon, hij kreeg de doodstraf, hij zou geradbraakt worden. Terwijl hij naar het schavot liep, vroeg hij de menigte om vergeving. En met de martelingen al in het vooruitzicht, loofde en eerde hij God, zijn God, zijn Redder. Chambon was door God geplaatst op de weg van de vrede.

Nee, onze wereldse problemen worden lang niet allemaal opgelost, als we God dienen. Chambon kwam niet vrij, en ook Bergier werd later ter dood gebracht. Maar allebei wandelden ze als een kind aan de hand van hun hemelse Vader. Ze wandelden van deze aarde Gods hemelse troonzaal binnen. Zij die verkeerden in de schaduw van de dood hadden de dood overwonnen door de kracht van Christus' bloed.

4. Koester je in de stralen van de Zon van God!

Het licht is opgegaan. Heeft u zijn stralen al opgevangen? En jij, koester jij je in het licht van God? Of ben je zo'n zilvervisje, dat zo snel mogelijk wegduikt voor het licht? Staan jouw voeten op de weg van de vrede? De Zon is opgekomen. Jezus is neergedaald om vrede te brengen. Vrede en vreugde, blijdschap, volle blijdschap! En wat er dan ook gebeurt, al staat het schavot al opgesteld, met Hem is het leven goed. Amen.